

Hồi 17

Hắc Diêm Vương Xuất Hiện Giang Hồ

Nam Hưng thị trấn là một tụ điểm đông vui, giáp ranh vùng sơn cước. Lục Siêu Quang bước đi giữa phố xá, tập trung ngựa xe huyền náo, chàng không khỏi ngỡ ngàng.

Tìm ra thị trấn này, chàng thầm cảm ơn Ẩn Diện Quái Khách đã hướng dẫn đúng, chàng chỉ còn việc phát hiện những tên môn đồ Bạch Ma Giáo. Chàng chẳng thắc mắc gì về những câu hỏi của người bịt mặt có vẻ mơ hồ về Linh Quân Biệt Phủ với Hồng Huyết Kỳ Thư. Bởi chàng nghĩ rằng những câu trả lời của chàng đều vô hại. Trong võ lâm quần hùng ai lại chẳng biết về tử vực Ma Phong với Linh Quân Biệt Phủ, nhưng có kẻ nào được cơ duyên may mắn như chàng.

Đang đi trên đường phố, Lục Siêu Quang bỗng để ý đến một tử lâu đông nghẹt khách khứa vào ra. Nơi cửa, chàng thấy tấm bảng đề mấy chữ vàng chói, trên nền đỏ.

“Bồng Lai Tiên Tử, khách đình”

Chàng gật gù nói một mình:

- Cái tên quán có vẻ dóc tổ, ngoa ngôn. Có sẵn mớ vàng bạc lấy từ biệt phủ lên đây chưa có dịp xài, ta vào thử xem thật tiền tử hay không.

Lục Siêu Quang thần nhiên vào quán và lên lầu kéo ghế ngồi. Xung quanh chàng bàn nào cũng đông khách, họ đang bàn tán xôn xao về một vụ gì đó. Chàng vầy tử bảo, kêu rượu thịt, rồi lắng nghe lời bàn của thiên hạ xầm xì bên tai:

- Đại đệ tử của Hồng Huyết Linh Quân đã xuất hiện với danh hiệu Hắc Diêm Vương. Ngày phán xét võ lâm đã tới rồi.

- Có thật đúng như vậy chăng?

- Còn gì nữa, Hắc Diêm Vương đã thu lục một lúc hai đường chủ và ba hương chủ Bát Kỳ Bang nơi Bãi Sinh Tử gần vực Ma Phong. Sự kiện này có vị tiền bối Mã Chu Sa chứng kiến, và chính Độc Xuyên Lão Quỷ đã phải tuân lệnh Hắc Diêm Vương công bố nghiêm lệnh, cấm ngặt mọi người tới gần Bãi Sinh Tử và vực Ma Phong... chẳng ai còn dám đặt thành nghi vấn.

Chàng trai khoan khoái cười thầm. Thì ra bọn Bát Kỳ Bang và ông lão Kinh Ngạc Kiếm Khách đã loan truyền tin tức về chàng. Lục Siêu Quang đã được tôn xưng như một nhân vật huyền thoại, theo kiểu truyền thuyết giang hồ kỳ bí.

Lục Siêu Quang không lấy đó làm điều tự kiêu, mà chàng dặn lòng phải thận trọng hơn trên bước đường tầm thù, rửa hận.

Ngồi nơi tửu quán, nhâm nhi rượu thơm, Lục Siêu Quang càng nhớ Bội Ngọc tiểu thư vô cùng. Nhưng chàng phải tiêu diệt kẻ thù, tìm được phụ thân hỏi cho rõ điều bí ẩn trên đỉnh Tử Vân Sơn mới mong cùng người yêu tái hợp.

Vừa uống cạn bình rượu, Lục Siêu Quang lại thấy tửu lâu xôn xao hẳn lên, mọi người nhốn nháo.

Chàng ngạc nhiên khẽ kêu:

- Ôi, lại chuyện gì nữa đây?

Câu hỏi vừa thoáng nhanh trong trí Lục Siêu Quang thì chàng đã thấy có mười gã áo đen nhảy phóc từ sân lên lầu, đứng dàn hàng ngang. Những cặp mắt cú vọ sáng như tia chớp quét ngang thực khách.

Bao nhiêu thực khách ngồi trong quán, phút chốc òa lẫn cả ra vì sợ. Họ ngồi lặng im, lạnh cóng như những pho tượng dưới tuyết băng.

Những kẻ còn nhúc nhích được thì len lén đứng dậy, lùi nhanh xuống thang lầu như chuột thấy mèo.

Lục Siêu Quang nhìn kỹ những tên mới đột nhập, chàng thấy rõ trên ngực áo đen của bọn này đều nổi bật hình sọ người trắng hếu.

Mừng quá, chàng kêu lên nho nhỏ:

- A, bọn Bạch Ma Giáo đây rồi.

Lúc đó, một tên áo đen, bộ râu hoe đỏ, trở cặp mắt cú nhìn quanh tửu lâu một vòng, rồi đồng dục:

- Các người hãy nghe đây: Hôm nay bốn giáo mượn nơi này làm chỗ mở đại yến. Vậy các người hãy tàn lạc cho mau, cứ rút ngay đi là sẽ được an toàn tính mạng.

Lệnh truyền của gã râu đỏ vừa ban ra, thực khách vội đứng lên rầm rập, rồi lũ lượt xuống lầu. Họ bước đi mà đầu gối cứ khua lộp cộp.

Trong nháy mắt, trên các bàn rượu chỉ còn lại hai người. Một là Lục Siêu Quang, còn người nữa là một ông lão say sưa ngồi nơi chiếc bàn góc quán. Lão già này gục mặt xuống bàn, phủ hai ống tay áo rộng lên mà ngáy mà ngủ, tiếng ngáy vang như sấm. Trên bàn lúc ấy hãy còn ề hề rượu thịt.

Nhún mình một cái, gã râu đỏ phóng đến chiếc bàn có ông lão đang ngủ. Nắm tay gã đâm mạnh xuống mặt bàn cho các đĩa thức ăn và bình rượu văng tứ tán.

Miệng gã hét:

- Lão già, sao còn phơi xác khỉ ở đây? Không cút đi cho rảnh?

Sau quả đâm rung chuyển của tên râu đỏ, ông lão chỉ ngược mặt lên, miệng nhép nhép mấy cái, rồi gục xuống... ngủ tiếp.

Chín cao thủ áo đen của Bạch Ma Giáo đồng phóng đến, còn gã râu đỏ thét to:

- Lão già này tới số rồi, để ta ra tay hóa kiếp cho lão.

Dứt lời, hấn vung tay đẩy kính lục như sét đánh vào ông lão.

Tử thần đã gần kề...

Nhưng thình lình ông lão chỉ hất đôi tay áo rộng lên. Hai luồng kinh khí như sấm chớp tuôn ra chọi với kinh phong của gã râu đỏ...

"Ầm..."

Tửu lâu, rung chuyển. Gã áo đỏ bị bật tung đi mấy trượng, miệng ộc máu tươi.

Gã đưa ống tay áo quệt máu, rồi quát:

- Giết chết thằng già này đi.

Những cánh tay cùng một lượt xuất chiêu giáng xuống ông lão gầy đét như cây khô.

Lục Siêu Quang giật mình, đã toan nhảy ra húng giùm ông lão.

Nào ngờ ông lão đứng bật dậy, phất tay áo rộng, chân bước loạn quạng như còn say. Nhưng bước chân chệnh choạng ấy đã né được hết kinh khí, chưởng phong của bọn kia, và cánh tay áo rộng phất lên đều có kinh lực tạt vào đối thủ như những lượn sóng.

Mười cao thủ Bạch Ma Giáo tức sùi bọt mép, chúng lại gật đầu với nhau làm ám hiệu, rồi đồng loạt đẩy kính lục nặng nề hơn, quyết banh xác ông lão cho hả giận.

"Bình bình", tiếng dội rung rinh tửu lâu.

Ông lão vẫn loạng choạng tới lui, làm như vô tình hóa giải kinh lực của bọn hung đồ khát máu. Nhưng Lục Siêu Quang biết ông sử dụng Tủy Tử Bộ Pháp, một kẻ say đánh chết hàng trăm kẻ tinh đề như chơi. Môn võ công này hiếm thấy trong giới giang hồ, Lục Siêu Quang chứng kiến cũng vỗ tay khoái trá.

- o O o -